

Igaz barátok?

Hunor nem akart megint egyedül lenni.

Írta: Alissa Holyoak
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Ez a történet eredetileg az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

„Hé, gyere, ezt nézd! – szólt oda Dénes Hunornak. – Ez eszméletlen!”

Hunornak összeszorult a gyomra. *Megint egy videó.* Leült Dénes és Dani mellé a kanapéra. A két fiú a videón nevetett, de Hunor legszívesebben besüppedt volna a párnák közé, hogy ne hallja a csúnya szavakat.

Mikor vége lett a videónak, Hunor felugrott. „Menjünk ki bicajozni!”

„Majd később” – válaszolta Dénes. Tovább görgetett a telefonján.

Hunor felsóhajtott és visszaült, miközben Dénes rányomott a lejátszásra.

Amikor Hunor később hazatekert, a többi olyan alkalomra gondolt, amikor kellemetlenül érezte magát Dénessel és Danival. Például amikor csúnya

vicceket mondtak az iskolában. Vagy almát loptak Géza bácsi fájáról.

Talán beszélnem kellene Anyával – gondolta Hunor. De mi van, ha azt mondja majd, hogy nem lóghat tovább Dénessel és Danival? Akkor magára marad. Megint.

Anya éppen asztalt terített, amikor Hunor belépett. „Na, milyen napod volt?” – kérdezte.

Hunor vállat vont. Leültek vacsorázni, Anya pedig mondott egy imát. Hunor csak kevergette a levesét, de egy falatot sem evett belőle.

„Történt ma valami Déneséknél?” – kérdezte Anya.

Hunor émelyegni kezdett. Nem akart mindent elmondani Anyának Dénesről és Daniról. De lehet, hogy egy kicsit azért mesél neki. „Állandóan csak videókat nézünk. Én szeretnék biciklizni, de Dénes és Dani mindig nemet mondanak.”

„Valami baj van a videókkal?” – kérdezte Anya.

Hunor szíve kalapált. Elmondja neki? Nem szólhat neki semmit a csúnya szavakról. *Nem tudna* újra egyedül lenni. „Most inkább nem szeretnék erről beszélni.”

Anya mély lélegzetet vett. „Tudom, hogy nehéz volt neked ide költözni. Olyan boldog voltál, amikor Dénessel és Danival összebarátkoztatok. De emlélem, soha nem erőltetik, hogy megtegyél vagy megnézzél valami rosszat. Az igaz barátok segítenek azt tenni, ami helyes.”

Hunor a földre szegezte a tekintetét. „Dénes és Dani igaz barátaim.”

„Nos, ha így van, akkor tiszteletben fogják tartani a döntéseidet. Akkor is, ha *te* valamire nemet mondasz.”

Másnap, mikor Hunor átment Dénesékhez, az *igaz barátok* szavak jártak a fejében.

„Nézd ezt az új videót!” – mondta Dénes.

„Nem!” – felelte Hunor.

Dénes és Dani meredten néztek rá.

„Nem nézek többet ilyeneket! – folytatta, ezúttal egy kicsit hangosabban. – Nem tetszik, ahogyan érzem magam tőlük.”

„Ne legyél már ilyen kisbaba!” – mondta Dani.

Dénes és Dani nevettek. Elkezdtek gúnyolni Hunort amiatt, hogy mindig elvörösödik, amikor videókat mutatnak neki, vagy amikor vicceket mesélnek az iskolában.

Vajon így viselkednek az igaz barátok? – gondolta Hunor.

Felkelt a kanapéról. „Én megyek bicajozni. Jöhetnek, ha szeretnétek.”

„Kösz, nem – mondta Dénes. – Bent maradunk.”

Hunor egyedül ment ki a házból. Amint becsukódott mögötte az ajtó, észrevette, hogy eltűnt az a görcsös érzés a gyomrából. Helyette világosságot és nyugalmat érzett.

Aztán rájött valami másra is. *Nem* volt egyedül. A Szentlélek vele volt. Hunor még mindig szomorú volt Dénes és Dani miatt. De a Szentlélek azt mondta neki, hogy helyes döntést hozott. Mosolyogva felszállt a biciklire, és hazatekert. ●

